

Ett gott råd i utbyte mot en kamel

Det var en gång en fattig fåraherde, som levde med sin hustru och sina små barn. Han kunde med nöd och näppe försörja dem. Ett år blev det torka och det fanns inte längre något arbete åt honom. Han funderade på att emigrera för att söka efter arbete. Han diskuterade saken med sin hustru och hon sa:

- Varför inte? Kan hända att Gud välsignar dig och välsignar oss.

Hon gjorde mat åt honom och fyllde ett vattenskin.

Han satte sin tilltro till Gud, och gav sig av från byn. Han gick tills han kom till en stad på öknens utkant. Där mötte han en gammal man som hade en mängd kameler men ingen som skötte dem. De kom överens om att fåraherden skulle ta sig an denna syssla. Den gamle mannen hade inga pengar att betala honom med. För varje år skulle han istället få en kamel och han måste lova att stanna minst tre år. Och så blev det. När de tre åren hade gått ville fåraherden återvända till sin by. Han fick, enligt överenskommelsen, tre kameler. Glad i hågen tog han sina tre kameler och vände sjungande hemåt. Mitt på dagen såg han en högaktad gammal shejk som vilade sina ben från vandringen under ett träd vid sidan om vägen. Han stannade för att hälsa och då svarade shejken med den bästa av sina hälsningar och frågade honom om hur det stod till. Shejken bjöd honom att äta tillsammans med honom.

Fåraherden satte sig ned med shejken och åt. Han berättade han sin historia om hur han fått de tre kamelerna. När de hade ätit upp gav shejken honom ett egendomligt förslag:

- Se, o min son, du vaktar får och jag säljer goda råd. Vad sägs om att jag ger dig tre goda råd som kommer att gynna dig i all evighet, och du ger mig dina tre kameler?

Fåraherden skrattade eftersom han trodde att det hela var ett skämt. Men shejken upprepade sig förslag och herden svarade:

- Detta är min lön för tre års slit och möda. Hur vill du få mig att ge upp dem för några ords skull?

Shejken föreslog då att han skulle pröva på ett enda gott råd som han inte skulle ångra. Fåraherden grunnade lite grann och sa åt sig själv: "Detta är en högaktad shejk som verkar hederlig. Han försöker säkert inte lura mig! Kanhända att han är en av Guds utvalda åt vilken det fördolda är avslöjat. Låt mig pröva på det första rådet!" Han vände sig till shejken och sa:

- O shejk, jag godtar ditt erbjudande. Ge mig det första rådet!

Det första rådet var:

- Sov aldrig mellan två!

"Vad var det för ett råd?!", tänkte herden och började förebrå sig själv för att ha haft så bråttom och varit så naiv. Hur skulle Gud förlåta honom för hans oaktsamhet? Medan han var upptagen med självförebråelser hörde han shejkens röst som sa:

- Vad tycker du, ska jag ge dig det andra rådet?
- Det andra rådet? O shejk, jag försöker fortfarande hämta mig från chocken över det första rådet!

Men shejken fortsatte att övertala honom att han inte skulle se något annat än allt gott utav detta råd, så han härdade sitt hjärta och sa:

- Ro hit med det andra rådet!

Rådet lydde:

- Sov aldrig på flodbäddens botten!

Fåraherdens hjärta stannade till och han gjorde nästan på sig av besvikelse inför dessa simpla råd. Han reste sig för att ge sig av med sin enda återstående kamel, men shejken sa:

- Det tredje rådet är det viktigaste. Imorgon kommer du att säga att "shejken räddade mig"! Var försäkrad om att du inte kommer att ångra det!

Fåraherden stod rådvill och sa för sig själv: "Vid Gud, den här shejken gör mig vimmelkantig! Nog! Jag har inget kvar förutom den här kamelen och det är inte möjligt att återvända hem med en enda kamel efter tre år." Han bad om det tredje rådet.

Rådet lydde:

- Sov hellre ursinnig än ångerfull!

Förargad lämnade han ifrån sig den tredje kamelen. Han började gå till fots igen till dess att solen gått ned då han stannade bredvid vägen och öppnade sin färdkost för att äta något som skulle stilla hans hunger. Medan han åt passerade två män på en kamel. De hälsade på honom och han bjöd dem att dela hans mat. Efter att de hade ätit och druckit och roat varandra hade natten hunnit långt in på småtimmarna och det hade blivit dags att sova. De somnade där de befann sig, men innan herden fallit i djup sömn mindes han det första rådet: "Sov aldrig mellan två". Då väntade han till dess att han var säker på att de båda männen hade somnat och tog sin matsäck och sin mantel till en annan plats. Precis som han skulle somna, hörde han ett tumult. På morgonen närmade han sig de båda sovande och fann dem simmande i blod, eftersom de båda hade dragit sin dolk och huggit den i sin kamrats hjärta. De antog att personen som låg utsträckt bredvid dem var den godtrogne fåraherden.

På detta vis räddades mannen från den båda stråtrövarna och tog deras kamel. Han red iväg på den och prisade Gud och lovordade shejken, de goda rådets givare, och gladdes åt nyttan av rådet som han tidigare hade förringat. Han färdades över en obebodd öken och red in i ett område som hade kullar, träd och en flodbädd. Han passerade förbi en karavan som vilade på flodbäddens botten och hälsade på dem, satt av, drack och tvättade sig. De bjöd honom att äta med dem. När mörkret fallit och fyllt världsalltet, valde klanen att tillbringa natten där de befann sig, nära vattnet, då det var svalare och mindre hett. Såsträckte alla ut sig, var och en på sin mantel och med en sten under huvudet. Alldeles innan fåraherden slumrade in erinrade han sig de goda råden, speciellt det andra av dem: "Sov aldrig på

flodbäddens botten!” Han ryckte till som om stungen av en huggorm och reste sig omedelbart och drog sin kamel uppför berget. Där föll han i djup sömn och märkte inte vad som hände runtomkring honom.

På morgonen möttes han av en skakande syn: en störtflod hade svept över karavanen och nått alla de sovande i deras fridfulla sömn. På så vis fann fåraherden ännu en gåva från himlen framför sig, vilket var ett hundra kameler som hade flytt med sin packning till höjderna. Lastat på kamelerna fanns alla sorters gods, förnödenheter, juveler, guld och värdesaker. Han drev dem som i en dröm. Trots sorgen över resesällskapet och katastrofen som drabbat dem, kunde han inte hindra sitt hjärta från att spritta till närhelst han betraktade det som var hans. Han ville inte sinkas ytterligare en dag från att träffa sin familj, så han fortsatte att vandra en hel dag och natt till dess han anlände till sin hemby. Inget mötte honom förutom cikadornas sång, vindens viskningar och hundarnas avlägsna skall i den där kolsvarta nattens tystnad. Han begav sig genast till sitt hus. Han inte ville väcka någon och eftersom det var sommar, klättrade han upp till taket för att få sig en behaglig sömn där. Där uppe fann han sin fru sovandes framför sig och brevid henne en ung man ! Han blev galen av ilska och blodet kokade i hans ådror. Han sträckte sin hand mot bältet för att ta ut sin dolk och begrava den i dem båda, men i detta sjudande tillstånd mindes han det sista rådet: ”Sov hellre ursinnig än ångerfull!” Han släppte dolken och föll ned på mattan, utmattad av resans vederbörliga och sinnets påfrestning somnade han.

När morgonen grydde, vaknade kvinnan och fann sin make sovande bredvid sig och stämde upp i ett jubelsång och välkomsthälsningar:

- Välkommen, välkommen! O barn vakna! den frånvarande har återvänt!

Då vaknade mannen, och hans hustru presenterade nu den främmande mannen som hans äldsta son som blivit en yngling i hans frånvaro. Hans förtret försvann och hans dystra misstankar smälte bort när han såg hur livet kompenserade honom med ren godhet för det bittra han hade fått utstå. Han kunde inte upphöra att tacka ödet som hade sänt honom denne hedervärde shejken med sina råd som inte endast räddat hans liv, utan även livet på dem han höll mest kära, och givit honom rikedom istället för nöd och svält. Hädanefter, så fort ett av hans barn vägrade lyssna på honom, påminde han dem om att ett gott råd är alltid mer värt än en kamel!